

ရွှန်းရေမီး

ချယ်ရီရောင်ဆန်သမီးနှင့် ဆာကူရာချစ်သူ

၂၀၀၆

အခန်း(၁)

“ဟယ်...ခခရယ် မလုပ်ပါနဲ့ ”

“အား ”

“ကဲ...ပြောရင်းက စူးပြီရော၊ မလုပ်တတ်ဘဲနဲ့ ကို ”

“နန်းဝါကလည်း ၊ ပန်းဆယ်ပွင့်စုပြီး ကြိုးနဲ့ စည်းတာတော့ လုပ်တတ်ပါတယ်နော်”

“လုပ်တတ်လို့ အခု စူးပြီရော”

ရှမ်းမလေး နန်းဝါက စကားပြောရင် ရော ... ရောနဲ့ ထည့်ပြောတတ်ပုံလေးကို ခခက အရမ်း သဘောကျသည် ။ နန်းဝါတို့ ကတောင်ကြီးမြို့ရဲ့ တောင်ဘက်မှာ ရှိသော တောင်ကြီးတက္ကသိုလ်နားက ကျောင်းကြီးစုရပ်ဘက်မှာ နှင်းဆီခြံကျယ်ကြီးကိုပိုင်ဆိုင်ထားသူပါ။

သားအမိနှစ်ယောက်သာနေသော နန်းဝါတို့ အတွက် နှင်းဆီခြံရဲ့ ဝင်ငွေကပင်တော်တော်လေး ဖူလုံနေသလို နန်းဝါရဲ့ ကျောင်းစရိတ်ကိုလည်း နှင်းဆီခြံရဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ ပဲ သုံးနေရခြင်းပါ။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ ... နန်းဝါက လှလိုက်တာဆိုပြီး ငေးနေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပဲနဲ့ ၊ နန်းဝါက ခခလောက် မလှဘူးနော်”

“ လှပါတယ်၊ နန်းဝါက အသားလေးက ဖြူဖြူလေး၊ ပါးလေးတွေဆို ရဲနေတာပဲ”

“ အဲဒါ မလှတာပေါ့၊ ပါးကနီနေပြီး နေပူတဲ့ အချိန်များ ဆို မျက်နှာက ရဲရဲတောက်နေပြီ”

“ အဲဒါ မကောင်းဘူးလား”

“ဟင်အင်း ... နန်းဝါတော့ မကြိုက်ဘူး၊ နန်းဝါက ခခလို အသားဝါ ဝင်းဝင်းလေးကို ကြိုက်တာ၊ ခခဆိုရင် မျက်နှာလေးမှာ မွေးညှင်းနုလေးတွေနဲ့ အကြောစိမ်းစိမ်းတွေနဲ့ အရမ်း ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ”

“ ဟဲဟဲ ... နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန် ချီးမွမ်းနေလိုက်ကြတာ၊ မရှက်ဘူးလားဓဝ့”

“ အယ်... အမေတောင် ပြန် လာပြီရော”

“ အေး ... နန်းဝါရေ၊ ဒီမှာ နင့်အဒေါ် လိမ္မော်သီးတွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

“ ဟယ်... ခေါင်သီးတွေပဲ၊ ချောတယ် ချို့မှာ ပဲ၊ ခခ စားကြည့်”

“ စားမယ်၊ နန်းဝါရယ် ... ခခကို လိမ္မော်ခြံတွေ လိုက်ပို့ဦးလေ ”

“ ပို့မယ် ... ပို့မယ်၊ နန်းဝါတို့ အဒေါ်မှာ လိမ္မော်ခြံရှိတယ်၊ အဲဒီကို လိုက်ပို့ပေးမယ် ”

“ အိုခေ ”

“ ဒါပင်မဲ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပဲ သွားရမှာ ပါနော်၊ ခခ လေတိုးခံနိုင်ပါ့မလား ”

“ ရပါတယ်၊ ဂျာကင်ဝတ်သွားမယ်လေ၊ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်မယ်၊ ဆို

င်ကယ်လည်း စီးချင် တယ်၊ ပျော်စရာကြီး ”

“ ခခလေးက ကလေးပိစိကျနေတာပဲ ”

“အမေကလည်း ခခက သူ့အိမ်မှာ ဆို ကလေးတစ်ယောက်လိုနေရတာ၊ အဲဒါကြောင့် ရွှေမင်း သမီးလေး တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးတာ ”

“ ဟင် ... နန်းဝါကလည်း ကွာ၊ ခခကို မချုပ်ချယ်ပါနဲ့ ၊ အိမ်မှာ ဆို အရမ်းမွန်းကျပ်လွန်းလို့ ခခ ဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါရစေကွာ ... နော် ”

“ အင်းပါ ... ဒါပင်မဲ့ ခခ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် နန်းဝါကို ခခ အိမ်က ပြောကြမှာ ပေါ့၊ နန်းဝါက တာဝန်ယူပြီး ခေါ်လာရတာလေ ”

“ အင်းပါ ... ဒါပင်မဲ့ ခခက ခုချိန်လေးပဲ အခွင့်အရေးရတာလေ ”

“ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်မျိုးမပဲ အရှုံးပေးပါတယ်၊ မနက်ဖြန် လိမ္မော်ခြံ သွားမယ်နော်၊ ကဲ ... ခုတော့ ဟိုမှာ ပန်းဖောက်သည် တွေကို ပန်းသွားရေပေးလိုက်ဦးမယ် ”

“ ခခလည်း လိုက်မယ် ”

“ မိုးရွာထားတယ်ဆိုတော့ ခြံထဲမှာ ဗွက်တွေနဲ့ ခခရဲ့ ”

“ ဗွက်တွေဆို နန်းဝါလို လည်သာဖိနပ်အရှည်လေး စီးမှာ ပေါ့ ”

“ ကဲ ... ပြောရမလည်း သဘောပဲရော ”

“ ခစ် ... ခစ် ... တရောရောနဲ့ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး ”

နှင်းဆီခြံထဲရောက်တော့ ပန်းဖောက်သည် တွေက ခခကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည် ။ ခခ ဘိုမ ရုပ်ကလေးလို လှသူလေးပါပဲ။

အသားဖြူဝင်းဝင်းက အဝါဘက်ပြေးနေပြီး ဆံပင်မတိုမရှည်က ရွှေ

အိုရောင်ရင့်ရင့် ပြေးလျက် မျက်သားက ဖြူလွန်းသဖြင့် ပြာသည့်ဘက်ပင် ပြေးနေပြီး မျက်လုံးတောက်တောက်တို့ က နက်မှောင်ပြာလဲ့နေသည် မို့ ခခ ပုံစံလေးက ထင်းနေပါသည်။ ။

အရပ်က ငါးပေငါးလက်မခန့်ရှိပြီး သွယ်စင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း အရပ်ပုသော နန်းဝါ နှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ ပိုပေါ်လွင်သွားလားမသိ။ ဂျင်းပင်ပြာပြာအောက်က ခြေထောက်အလှကလည်း ထင်းနေသည်။ ။ ပေါင်တံသွယ်စင်းစင်းလေးတွေရဲ့ အဆုံးမှာ လည်သာဖိနပ်အရှည်ကြီးတွေဖြင့် ပန်း ဖောက်သည် တွေမှာ သူမကို ငေးနေကြသည်။ ။

“ နန်းဝါလေး ... သူက ဘယ်သူလဲဧ ”

“ နန်းဝါ သူငယ်ချင်းလေ ”

“ ချောတယ်ဟ ”

“ ရန်ကုန်သူလား ”

“ ဟုတ်တယ် ”

“ ထင်တယ်၊ ဟိုတလောက ရန်ကုန်က ပြန်လာတဲ့ ကျုပ်တူလေး ပြောတာ၊ ရန်ကုန်သူ တွေက နိုင်ငံခြားသူတွေကျနေတာပဲတဲ့ ၊ ညည်းသူငယ်ချင်းက အင်္ဂလိပ်ကားတွေထဲက မင်းသမီးနဲ့ တူတယ်ဟေ့ ”

ခခက သူတို့ စကားတွေကို သဘောကျနေသည်။ ။ ပြီးတော့ ပန်းညှပ်နေတဲ့ ကောင်မလေး တွေနားသွားပြီး ...

“ အစ်မလည်း ခူးကြည့်ချင်တယ် ”

“ သူက ညှပ်တတ်မှ ရတာ မမရဲ့ ၊ အဖူးလွတ်အောင် အဆစ် လွတ်အောင် ညှပ်ရတာ ”

“ ဘယ်လိုညှပ်ရလဲ ပြောပြပေးလေ၊ ညှပ်ကြည့်မယ် ... နော် ”

“ ဒါဆို ဒီအပွင့်လေးကို ညှပ်ကြည့်လေ၊ ဒီနားကညှပ် ”

“ အင်း ... စမ်းကြည့်လိုက်မယ်၊ အား ... ”

“ ဟယ် ... ခေ စူးပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဂျမ်းပုံ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ”

“ ဟို ... ဒီအစ်မက ပန်းညှပ်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ညှပ်တာဆူးစူးသွားလို့ ... အဟိ ”

“ ဟယ် ... ဘာလို့ ညှပ်ခိုင်းတာလဲ၊ ဖယ် ... ဖယ် ... ခေလာ၊ အဲဒါကြောင့် ခေကို မခေါ်ချင်တာ၊ လာ ...ဆေးသွားထည့်မယ် ”

“ ရပါတယ် ”

“ ဘာရတာလဲ၊ ဒီမှာ သွေးတွေ ထွက်နေပြီ ”

နန်းဝါက အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည် ။ ခေမှာ ပန်းခင်းကြီးကို စိတ်မဖြစ်နိုင်စွာ ငေးကြည့် ပြီးပါသွားသည် ။

“ အမယ်လေး ... ရန်ကုန်သူကလည်း နှင်းဆီပန်းဆူး တောင် အစူး မခံနိုင်ပါလားဌေး ”

“ လှတာတော့ ရက်ရက်စက်စက်ပဲဟ ”

“ လှတာမက်ရင် ညစာခက်မယ် ဖိုးမောင်ရေ၊ ကဲ ... ကိုယ့်ဘာသာ ဆေးဖျန်းစရာရှိတာ ဖျန်း ”

“အေးပါဟ ဖျန်းမှာ ပေါ့၊ နင်ကလည်း ငါကသူလှတယ်ပဲပြောသေးတာပါ၊ မနာလိုမဖြစ်ပါနဲ့ ဂျမ်းပုံရ ”

“အုံမယ် ... ငါကဘာလို့ မနာလို ဖြစ်ရမှာ လဲ ”

“ဟဲ ဟဲ ... ဂျမ်းပုံရာ”

“ဖိုးမောင်နော် ... နင်လို့ မြေကြီးကိုများ ”

“အဲဒီ မြေကြီးကိုဆိုတာ ရှိနေလို့ ကမ္ဘာဆိုတာ ရှိနေတာလေ ဂျမ်းပုံရ
”

ပန်းခြံလုပ်သားလေး ဖိုးမောင်နဲ့ ပန်းညှပ်သမလေး ဂျမ်းပုံတို့ က သ
မီးရည်းစားတွေပါ။ ပန်းဖောက်သည် တွေက သူတို့ ကို ကြည့်ပြီး ဘေး
ကနေ ဝိုင်းစ နေကြသည် ။

နန်းဝါတို့ ရဲ့ နှင်းဆီခြံလေးကလည်း ပျော်စရာ ကမ္ဘာငယ်လေးတစ်
ခုပါပဲ။

အဲဒါကြောင့်လည်း ခခက နန်းဝါတို့ ဆီမှာ ပျော်နေတာပေါ့။

နန်းဝါက တောင်ကြီးတက္ကသိုလ်မှာ မတက်ဘဲ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်း
လာတတ်သည် မို့ ရန်ကုန်သူ ခခနဲ့ ခင်သွားပြီး နန်းဝါ တောင်ကြီးပြန်
တော့ ခခက လိုက်လည်ခြင်းပါ။

ဒီရောက်တော့ နှင်းဆီခြံကြီးက ခခကို ဆွဲဆောင်သွားပြန်သည် ။ ခ
ခက နှင်းဆီပန်းကြိုက် သော်လည်း မေမေက မကြိုက်သဖြင့် ခခ ရန်ကု
န်မှာ နှင်းဆီပန်း လုံးဝမဝယ်ရပါ။

အဲဒီလို ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မပိုင်ရတဲ့ ဘဝမျိုးကို ခခမုန်းပါသည် ။
ခခမှာ ထွက်ပေါက်မရှိ ပိတ်မိနေသလို ခံစားရသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျော
င်းပြီးတော့ ခခ နန်းဝါနှင့် တောင်ကြီးကို လိုက်လည်ဖို့ ခွင့်တောင်းသည်
။

မေမေက လုံးဝခွင့်မပြုတော့ ပါးပါးကိုပြောရသည် ။ ဒီမှာ ပါးပါးက

ကတိတစ်ခု တောင်း သဖြင့် ခခ တောင်ကြီးလိုက်လည်ခွင့်ကို ကတိတစ်ခုနှင့် လဲခဲ့ရခြင်းပင်။

ထို့ကြောင့် ထိုကတိနှင့်တန်အောင် တောင်ကြီးမှာ အကြာကြီး နေပစ်မည်ဟု တွေးထား သည် ။ ဒါတောင် မေမေက အိမ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အဖော်ထည့် ပေးချင်သေးသည် တဲ့ လေ။ မနည်းငြင်းခဲ့ရသည် ။

ဒီလွတ်လပ်မှုကြီး ကုန်ဆုံးသွားရင်တော့ ခခဟာ ပါးပါးကို ပေးထားတဲ့ ကတိတစ်ခုအောက် မှာ မွန်းကျပ်စွာ။ ဒါပင်မဲ့လေ ဒီကတိကို မပေးဘဲနေလည်း ဒီခရီးကို မလာရရုံသာရှိမည်မို့ ပုံစံခွက်ထဲ မှာ ပဲ ပုံမှန်ရှင်သန်ရုံသာ ရှိမည်မို့ ခခ ပါးပါးတောင်းတဲ့ ကတိကို ပေးလိုက်ရတာပင်။

“အား ... စပ်လိုက်တာ”

“ဆေးထည့်ပေးမယ်လို့ ပြောနေတာကို ဘာတွေးနေလဲ မသိဘဲ”

“ဘာဆေးလဲကွာ၊ အရမ်းစပ်တာပဲ”

“ ဥုံဖွ ... ပျောက်သွားပြီ၊ မစပ်တော့ဘူး၊ ရေသောက်လိုက် ”

“ ဟင် ... လက်ကစပ်တာ ရေသောက်လို့ ပျောက်မလား၊ ဘာမှ လဲမဆိုင်ဘူး ”

“ မဆိုင်ဘူးလား၊ ဆိုင်တယ်မှတ်လို့ ”

“ နန်းဝါနော် ”

“ ဟဲ ဟဲ ... ကဲ ... လာ၊ ထမင်းစားရအောင် ”

“ ဘာဟင်းလဲ ”

“ ခခ ကြိုက်တတ်တဲ့ မုန့်ညင်းချဉ်နဲ့ ဝက်သားကြော်ထားတယ်၊

ကျူးမြစ်သုတ်၊ ပဲထွန်ဆေးခါးဟင်း၊ ပြီးတော့ ...”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ ဒီလောက်နဲ့ တင် လျှာလည်သွားပြီ၊ ခခကလေ နန်းဝါအမေချက်တဲ့ ဟင်းတွေကို အရမ်းကြိုက်တာပဲ၊ အိမ်မှာ ဆိုရင် အချဉ်တွေ အစပ်တွေပါတဲ့ ဟင်းဆို မချက်ကြဘူး၊ အချဉ်အစပ်လည်း မစားရဘူး သိလား၊ ခခတော့ ဒီမှာ ရှမ်းစာတွေကို ကြိုက်နေပြီ။”

“ကြိုက်နေရင် ရှမ်းလေးတစ်ယောက်ကိုယူပြီး ဒီမှာ အပြီးနေလိုက်”

“အံ့မယ် ... သူကတော့ ခေါ်ထားမယ်မရှိဘူး ”

“အိုး ... နေနိုင်လို့ ကတော့ ခေါ်ထားပြီးသားပါပဲနော်၊ အမေ ... ခခ ကို အပြီးခေါ်ထားမယ် နော် ”

“ဝေး ... ကောင်းတာပေါ့၊ သမီးနှစ်ယောက် ”

“အမေက တကယ် ခေါ်ထားမှာ လား”

“ခေါ်ထားမှာ ပေါ့ ကလေးပိစိရယ် ”

“အမေ ခေါ်တာက ရယ်ရတယ်နော်၊ ကလေးပိစိတဲ့ ၊ ဟီး ဟီး”

“ကလေးပိစိသာ ပျော်တယ်ဆိုလို့ တော့ တစ်သက်လုံးနေ”

“ခခက ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူးနော်”

“အိုး ... ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ လှလှလေးနေရင် ရပြီ”

“ဟဲ ဟဲ ... အမေက သဘောကောင်းတယ်”

“ဟင် ... အမေက နန်းဝါကိုကျတော့ ခိုင်းတယ် ”

“ဪ ... နန်းဝါက လုပ်တတ်နေပြီဆိုတော့ လုပ်ပေါ့ကွယ်၊ ခခက မလုပ်တတ်ဘူးပဲ”

“အိုး ... ဒါဆို အစကတည်းက မသင်ထားဘူးဟယ် ”

ရယ်သံတွေ စိုပြေသွားရသည်။ ။

*